Dosarul nr.1-58/24
1-22116916-32-1-22032024
Partea introductivă

S E N T I N Ţ Ă
în numele Legii

18 decembrie 2025
or.Ialoveni
Judecătoria Hîncești (sediul Ialoveni)
Instanța compusă din:
Președintele ședinței, judecătorul Svetlana Bîcu
Grefierul Svetlana Pavalachi
cu participarea:
Procurorului Nicolae Dumbrăveanu
Avocatului părții vătămate Gheorghe Lotcă Tatiana Tampei
Părții vătămate *****
Avocatului inculpatului Roman Doroftei
Inculpatului *****

a examinat în ședință de judecată publică, desfășurată în limba română, pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală, cauza penală de învinuire a lui,

*****, originar și domiciliat în *****cetățean al Republicii Moldova, moldovean, studii medii incomplete, nesupus militar, în relație de concubinaj, doi copii minori la întreținere, anterior nejudecat,

-în comiterea infracțiunii prevăzute de art.151 alin.(1) Codul penal,

Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 25.10.2023 s-a decis de a admite recursul avocatului Doroftei Roman în interesele inculpatului ***** și apelul avocatului Tampei Tatiana în interesele părții vătămate***** declarate împotriva sentinței Judecătoriei Hîncești, sediul Ialoveni din 07.07.2023, s-a casat sentința atacată total, cu remiterea cauzei la rejudecare în instanța de fond în alt complet de judecată.

Perioada examinării cauzei penale: 19.06.2024 – 18.12.2025.

Procedura de citare a fost respectată.

Procurorul Nicolae Dumbrăveanu, a solicitat de a-l recunoaște pe ***** vinovat de comiterea infracțiunii prevăzute de art.151 alin.(1) Cod penal și a-i aplica o pedeapsă sub formă închisoare pe un termen de patru ani în penitenciar de tip semiînchis. În conformitate cu art.90 Cod penal, executarea pedepsei stabilite lui *****, de suspendat condiționat pe un termen de probă de 3 ani. Acțiunea civilă să fie admisă și să fie încasate de la inculpat în folosul statului cheltuielile judiciare în mărime de 114 lei.

Avocatul Tatiana Tampei în interesele părții vătămate***** a solicitat admiterea acțiunii civile, în partea ce ține de pedeapsă a menționat că s-a expus partea vătămată.

Avocatul Roman Doroftei în interesele inculpatului ***** a menționat că, cauza a fost examinată în procedură simplificată, inculpatul și-a recunoscut vina, a solicitat de a-i aplica acestuia o pedeapsă sub formă de închisoare pe un termen de trei ani cu suspendarea executării pedepsei pe un termen de doi ani. Referitor la plângerea părții vătămate a susținut poziția

procurorului, inculpatul a fost tras la răspundere contravențională, astfel persoana nu poate fi pedepsită pentru aceeași faptă de două ori. Cu referire la acțiunea civilă, inculpatul a achitat parțial prejudiciul și a solicitat ca acțiunea civilă să fie admisă în principiu urmând ca asupra ei să se expună instanța în ordine civilă.

Partea descriptivă

În baza materialelor din dosar și a probelor administrate în faza de urmărire penală, recunoscute și acceptate de inculpat în ședința de judecată, instanța de judecată,

a c o n s t a t a t:

Situația de fapt reținută de instanță.

***** *****, la 24 iulie 2016, în jurul 03:00 min aflându-se în preajma discotecii „***** situată în satul ***** și urmând scopul cauzării vătămărilor corporale lui*****, i-a aplicat ultimului, cu o sticlă de le bere, o lovitură peste cap, în regiunea ochiului drept, doborându-l astfel la pământ, în rezultatul cărui fapt, părții vătămate*****, conform raportului de expertiză medico-legală nr.3468/D din 23.11.2016 i-a fost cauzate vătămări corporale sub formă de contuzie gravă a globului ocular drept manifestată prin plagă penetrantă sclerată cu inclavarea tunicilor, hifem, hemoftalm, plagă ruptă a pleoapei superioare, decolarea subtotală a retinei, care au fost produse în rezultatul acțiunii traumatice a unui obiect contondent dur, posibil în timpul și circumstanțele indicate, leziuni corporale care au condiționat pierderea totală a acuității vizuale ce este considerată ca pierderea funcției unui organ, ca urmare s-a cauzat o pierdere în volum de 35% din volumul total al capacității de muncă, conform acestui criteriu se califică ca vătămare gravă.

În cadrul ședinței de judecată, până la începerea cercetării judecătorești, inculpatul *****, fiind asistat de avocatul Roman Doroftei, a declarat personal prin înscris autentic, că solicită examinarea cauzei în procedură simplificată, deoarece vina o recunoaște, este de acord cu probele administrate în rechizitoriu, nu solicită probe noi, se căiește sincer și îi pare rău de cele întâmplate.

Instanța de judecată, analizând cerea inculpatului susținută de apărătorul acestuia și ascultând opinia procurorului care a susținut cererea, prin încheierea protocolară din 30.10.2025 a admis cererea inculpatului ***** cu privire la examinarea cauzei pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală, remarcând faptul că inculpatul și-a manifestat suficient de clar voința ca judecarea să se facă în baza probelor administrate în cursul urmăririi penale, precum și nu a pretins la administrarea unor probe noi.

Mai mult ca atât, instanța studiind materialele dosarului, a constatat că fapta inculpatului este stabilită și denotă suficiente date cu privire la personalitatea acestuia, pentru a permite stabilirea unei pedepse, actele de urmărire penală nu prezintă semne pentru a fi lovite de nulitate absolută, rechizitoriul în speță este întocmit în conformitate cu prevederile art.296 Codul de procedură penală, iar fapta imputată inculpatului a fost just încadrată conform dispozițiilor prevăzute de Codul penal.

Audiat în ședința de judecată, sub jurământ, inculpatul ***** a declarat în esență că, că la data de 24.07.2016 era împreună cu fratele său ***** la discoteca din satul ***** Între satul ***** se începuse un conflict a intervenit cu intenții bune ca să vadă ce se întâmplă acolo, după care a apărut și***** și între ei s-a început o ceartă. Acesta a început să-l numească cu cuvinte urâte, a încercat să amelioreze situația însă nu s-a primit până la urmă cearta lor s-a terminat cu o bătaie. Era servit și enervat și a aruncat cu o sticlă în*****, nu a văzut unde l-a lovit dar când a

venit ambulanța a văzut că era plin de sânge.***** a fost preluat de ambulanță și dus la Spitalul Republican. A doua zi a fost telefonat de niște rude de a lui***** și i-a spus că acesta a fost lovit în cap cu o sticlă și un ciob de sticlă a nimerit în ochi. A mers la el la spital și a văzut situația și a fost ultima oară când l-a văzut. La întrebările avocatului Roman Doroftei a declarat că, la acel moment avea 19 ani. Este căsătorit are doi copii minori, vârsta 4 și 7 ani. Parțial este de acord să achite, până la moment i-a achitat părții vătămate suma de 1500 Euro conform recipiselor. Îi pare rău de cele întâmplate și se căiește sincer. La întrebările avocatului Tampei Tatiana a declarat că, a aruncat cu sticla în***** la o distanță de 2 metri. Acesta la numit cu cuvinte urâte și el i-a întors cuvintele înapoi.

Partea vătămată***** fiind prezent în ședința de judecată a declarat că, susține pe deplin acțiunea civilă înaintată. Prejudiciul material, prejudiciul biologic, prejudiciul moral și cheltuielile judiciare să fie încasate conform acțiunii. Nu dorește ca ***** să fie pedepsit aspru, dar să-i achite prejudiciile solicitate.

Aprecierea probelor de către instanța de judecată.

Potrivit art.384 Codul de procedură penală, instanța hotărăște asupra învinuirii înaintate inculpatului prin adoptarea sentinței de condamnare, de achitare sau de încetarea procesului penal. Sentința se adoptă în numele legii. Sentința instanței de judecată trebuie să fie legală, întemeiată și motivată. Instanța își întemeiază sentința numai pe probele care au fost cercetate în ședința de judecată.

Conform art. 389 alin. (1) și (2) Codul de procedură penală, sentința de condamnare se adoptă numai în condiția în care, în urma cercetării judecătorești, vinovăția inculpatului în săvârșirea infracțiunii a fost confirmată prin ansamblul de probe cercetate de instanța de judecată și nu poate fi bazată pe presupuneri.

Instanța de judecată reține că, sentința de condamnare nu poate fi întemeiată pe presupuneri. Sentința de condamnare trebuie să se bazeze pe probe exacte, când toate versiunile au fost verificate, iar divergențele apărute au fost lichidate și apreciate corespunzător. Toate îndoielile care nu pot fi înlăturate vor fi interpretate în favoarea inculpatului. Astfel, instanța de judecată este obligată prin prisma prevederilor art.384 alin.(3) Codul de procedură penală, să emită sentința legală, întemeiată și motivată, bazată pe principiile generale ale efectuării justiției.

În corespundere cu prevederile art.93 alin.(1) Codul de procedură penală, probele sunt elemente de fapt dobândite în modul stabilit de prezentul cod, care servesc la constatarea existenței sau inexistenței infracțiunii, la identificarea făptuitorului, la constatarea vinovăției, precum și la stabilirea altor împrejurări importante pentru justa soluționare a cauzei.

În continuare, în conformitate cu art.101 alin.(1) și (2) Codul de procedură penală, fiecare probă urmează să fie apreciată din punct de vedere al pertinenței, concludenții, utilității și veridicității ei, iar toate probele în ansamblu – din punct de vedere al coroborării lor. Judecătorul apreciază probele conform propriei convingeri, formate în urma examinării lor în ansamblu, sub toate aspectele și în mod obiectiv, călăuzindu-se de lege.

Astfel, instanța statuează că chiar dacă inculpatul ***** și-a recunoscut vina în comiterea infracțiunii imputate, de către organul de urmărire penală au fost acumulate suficiente probe pertinente și concludente cu privire la caracterul infracțional al faptei comise, cât și a vinovăției acestuia în comiterea infracțiunii, după cum urmează din următoarele mijloace de probă acumulate la faza urmăririi penale și acceptate de inculpat:

- ***procesul-verbal de cercetare la fața locului*** din 29.08.2016, prin care s-a cercetat

porțiunea de traseu din fața discotecii „***** situată în sat. ***** (*f.d.20. vol.1*);

- raportul de expertiză medico-legală nr. 3468/D din 23.11.2016, *conform căruia pe corpul cet.*******s-a constatat:* contuzie gravă a globului ocular drept manifestată prin plagă penetrantă scleralã cu inclavarea tunicilor, hifem, hemoftalm, plagă ruptă a pleoapei superioare, decolarea subtotală a retinei, care au fost produse în rezultatul acțiunii traumatice a unui obiect contondent dur, posibil în timpul şi circumstanțele indicate. Aceste leziuni corporale au condiționat pierderea totală a acuității vizuale ce este considerată ca pierderea funcției unui organ**,** ca urmare s-a cauzat o pierdere în volum de 35% din volumul total al capacității de muncă, conform acestui criteriu se califică ca vătămare gravă (*f.d.38-40, vol.1*);

- declarațiile martorului **** consemnate în procesul - verbal de audiere a martorului (*f.d.30-31, vol.1*)

- declarațiile martorului **,*** consemnate în procesul-verbal de audiere a martorului (*f.d.32, vol.1*);

- declarațiile martorului **** consemnate în procesul - verbal de audiere a martorului (*f.d 33, vol.1*).

Prin totalitatea probelor administrate în faza de urmărire penală, recunoscute și acceptate de inculpat în ședința de judecată, instanța consideră vina inculpatului ********** deplin dovedită şi încadrează acțiunile lui intenționate în baza art.151 alin.(1) Codul penal – vătămarea intenționată gravă a integrității corporale sau a sănătății, adică vătămarea intenționată gravă a integrității corporale sau a sănătății, însoțită de pierderea stabilă a cel puțin o treime din capacitatea de muncă.

În alt context, la adoptarea sentinței, potrivit prevederilor art.385 alin.(1) pct.1)-4) Codul de procedură penală al RM, instanța de judecată trebuie să soluționeze următoarele chestiuni în următoarea consecutivitate: 1) dacă a avut loc fapta de săvârșireacăreia este învinuit inculpatul; 2) dacă această faptă a fost săvârșită de inculpat; 3) dacă fapta întrunește elementele infracțiunii şi de care anume lege penală este prevăzută ea; 4) dacă inculpatul este vinovat de săvârșirea acestei infracțiuni.

În conformitate cu art.51 alin. (1) Codul penal, temeiul real al răspunderii penale îl constituie fapta prejudiciabilă săvârșită, iar componența infracțiunii, stipulată în legea penală, reprezintă temeiul juridic al răspunderii penale.

În sensul precizării componenței de infracțiune, legiuitorul a statuat la art. 52 Codul penal, se consideră componență a infracțiunii totalitatea semnelor obiective şi subiective, stabilite de legea penală, ce califică o faptă prejudiciabilă drept infracțiune concretă. Componența infracțiunii reprezintă baza juridică pentru calificarea infracțiunii potrivit unui articol concret din prezentul cod.

Potrivit art.113 Codul penal, se consideră calificare a infracțiunii determinarea şi constatarea juridică a corespunderii exacte între semnele faptei prejudiciabile săvârșite şi semnele componenței infracțiunii, prevăzute de norma penală. Calificarea oficială a infracțiunii se efectuează la toate etapele procedurii penale de către persoanele care efectuează urmărirea penală şi de către judecători.

Calificarea oficială a infracțiunii se efectuează la toate etapele procedurii penalede către persoanele care efectuează urmărirea penală şi de către judecători. Instanța de judecată relevă că în cauza „Kokkinakis vs Grecia din 25 mai 1993" CtEDO a statuat că „(...) o infracțiune trebuie să fie definită clar prin lege. Această condiție va fi îndeplinită atunci când individul poate să știe, pornind de la prevederea normei pertinente şi la nevoie cu ajutorul interpretării ce-i este data în jurisprudență, ce acte şi omisiuni sunt de natură să-i angajeze

răspunderea penală”.

Instanța reține că, persoana fizică responsabilă este supusă răspunderii penale dacă, în acțiunile acesteia sunt constatate toate cele patru elemente obligatorii ale infracțiunii: obiectul infracțiunii, latura obiectivă, subiectul şi latura subiectivă.

În scopul calificării corecte a faptei descrise, instanța de judecată ține cont de următoarele.

Potrivit art.14 alin.(1) din Codul penal al Republicii Moldova, infracțiunea este o faptă (acţiune sau inacţiune) prejudiciabilă, prevăzută de legea penală, săvârșită cu vinovăție şi pasibilă de pedeapsă penală.

Prin prisma stării de fapt reținute mai sus, instanța va purcede la analiza nemijlocită a componenței de infracțiune prevăzută la art.151 alin. (1) din Codul penal.

Obiectul juridic special este format din relațiile sociale cu privire la sănătatea persoanei.

Obiectul material al infracțiunii îl constituie corpul persoanei. La caz, conform ***raportului de expertiză medico-legală nr.3468/D din 23.11.2016,*** *conform căruia pe corpul cet***** *s-a constatat:* contuzie gravă a globului ocular drept manifestată prin plagă penetrantă scleralã cu inclavarea tunicilor, hifem, hemoftalm, plagă ruptă a pleoapei superioare. decolarea subtotală a retinei, care au fost produse în rezultatul acțiunii traumatice a unui obiect contondent dur, posibil în timpul şi circumstanțele indicate. Aceste leziuni corporale au condiționat pierderea totală a acuităţii vizuale ce este considerată ca pierderea funcției unui organ**,** ca urmare s-a cauzat o pierdere în volum de 35% din volumul total al capacității de muncă, conform acestui criteriu se califică ca vătămare gravă.

Latura obiectivă constă în fapta prejudiciabilă care constă în acțiunea sau inacțiunea de cauzare a vătămării grave a integrității corporale sau sănătății.

Latura subiectivă constă în comiterea infracțiunii cu intenție directă sau indirectă.

Subiectul infracțiunii prevăzute la art.151 alin.(1) Cod penal, este persoana fizică care la momentul săvârșirii infracțiunii a atins vârsta de 14 ani.

Deci, infracțiunea prevăzută la art.151 alin.(1) din Codul penal este o infracțiune materială, se consideră consumată din momentul producerii vătămării grave a integrității corporale sau a sănătății.

În consecință, instanța de judecată determină că, ansamblul de probe cercetate confirmă indubitabil învinuirea adusă inculpatului ***** în comiterea infracțiunii prevăzute de art.151 alin.(1) Cod penal, pentru care faptă şi va fi declarat vinovat şi, respectiv, supus pedepsei penale.

Individualizarea şi stabilirea pedepsei inculpatului.

Legalitatea pedepsei impune instanței obligația de a stabili pedeapsa în limitele fixate în Partea Specială şi în strictă conformitate cu dispozițiile Părții Generale a Codului penal al RM.

Iar, individualizarea pedepsei constă în obligația instanței de a stabili măsura pedepsei concrete infractorului, necesară şi suficientă pentru realizarea scopurilor legii penale şi pedepsei penale.

La stabilirea categoriei şi termenului pedepsei penale, instanța de judecată se conduce de principiile generale de aplicare a pedepsei consfințite în art.61 alin.(2) Codul penal, ținând cont de scopul pedepsei penale întru restabilirea echității sociale, corectarea și resocializarea celui condamnat, precum şi prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea condamnaților, cât şi a altor persoane, la fel, de criteriile generale de individualizare a pedepsei penale prevăzute de art.75 Codul penal al Republicii Moldova, și anume, gravitatea infracțiunii săvârșite, de persoana celui vinovat, de circumstanțele cauzei care atenuează ori agravează răspunderea, de influența

pedepsei aplicate asupra corectării şi reeducării vinovatului, precum şi de condițiile de viață ale familiei acestuia.

Conform art.7 alin.(1) din Codul penal, la aplicarea legii penale se ține cont de caracterul și gradul prejudiciabil al infracțiunii săvârșite, de persoana celui vinovat și de circumstanțele cauzei care atenuează ori agravează răspunderea penală.

Instanța constată că infracțiunea comisă de ***** face parte din categoria celor grave, inculpatul a recunoscut vina în totalitate, cauza fiind examinată pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală.

În conformitate cu prevederile art.76 Codul penal circumstanțe atenuante de către instanță s-au constatat: căința sinceră, săvârșirea infracțiunii de către o persoană care a atins vârsta de 18 ani, dar nu a atins vârsta de 21 de ani. Circumstanțe agravante, prevăzute de art.77 Codul penal, ce agravează răspunderea inculpatului, nu sunt.

Referitor la recunoașterea vinovăției, instanța nu reține acest fapt drept circumstanță atenuantă, așa cum potrivit pct.35 al Hotărârii Plenului CSJ nr.13 din 16.12.13 „Cu privire la aplicarea prevederilorart.364^1 CPP de către instanțele judecătorești”, recunoașterea vinovăției nu poate fi valorificată drept o circumstanță atenuantă, deoarece ar însemna că aceleiași situații de drept i se acordă o dublă valență juridică.

Instanța de judecată din circumstanțele cazului constată că, inculpatul ***** potrivit revendicării anterior nu a fost judecat, are la întreținere doi copii minori, la locul de trai se caracterizează pozitiv (f.d.62, vol.1), la evidența medicului narcolog și psihiatru nu se află (f.d.64,65).

Potrivit art.79 alin.(1) Codul penal, ținând cont de circumstanțele excepționale ale cauzei, legate de scopul şi motivele faptei, de rolul vinovatului în săvârșirea infracțiunii, de comportarea lui în timpul şi după consumarea infracțiunii, de alte circumstanțe care micșorează esențial gravitatea faptei şi a consecințelor ei, precum şi de contribuirea activă a participantului unei infracțiuni săvârșite în grup la descoperirea acesteia, instanța de judecată poate aplica o pedeapsă sub limita minimă, prevăzută de legea penală pentru infracțiunea respectivă, sau una mai blândă, de altă categorie, ori poate să nu aplice pedeapsa complementară obligatorie. Săvârșirea infracțiunii de către persoanele care au atins vârsta de 18 ani, dar nu au atins vârsta de 21 de ani poate fi apreciată de către instanța de judecată drept circumstanță excepțională.

Conform prevederilor art.70 alin.(3^1) Codul penal, la aplicarea pedepsei persoanelor care au atins vârsta de 18 ani, dar nu au atins 21 de ani, care au săvârșit infracțiune la vârsta de la 18 ani până la 21 de ani, maximul pedepsei se reduce cu o treime.

La momentul săvârșirii infracțiunii-24.07.2016, inculpatul ***** ***** avea vârsta de 19 ani, instanța va aplica în privința acestuia prevederile art.70 alin.(3^1) Codul penal.

Astfel, reieșind din prevederile legale expuse și doctrina generală a dreptului penal, pedeapsa penală are drept scop restabilirea echității sociale, corectarea inculpatului, precum şi prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea inculpatului, cât şi a altor persoane. Pentru ca pedeapsa aplicată inculpatului să atingă scopurile susmenționate, legea penală stabilește anumite criterii de individualizare a pedepsei.

Criteriile de individualizare a pedepsei sunt cerințele de care instanța de judecată este obligată să se conducă în procesul stabilirii și aplicării pedepsei.

În conformitate cu art.80^1 alin.(1) Codul penal, în cazul în care inculpatul a recunoscut săvârșirea faptelor indicate în rechizitoriu și a solicitat ca judecata să se facă pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală, acesta beneficiază de reducerea cu o pătrime a limitelor de pedeapsă prevăzute în Partea specială a prezentului cod în cazul pedepsei cu amendă, cu

muncă neremunerată în folosul comunității sau cu închisoare.

Reieșind din cele menționate supra și ținând cont de prevederile art.70 alin.(3^1), art.79, art.80^1 alin.(1) Cod penal, raportat la speța în cauză instanța conchide de a aplica în privința inculpatului ***** ***** pedeapsa sub limita minimă prevăzută de legea penală pentru infracțiunea respectivă cu închisoarea pe un termen de 3 (trei) ani cu executarea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis.

Totuși, închisoarea este una dintre cele mai severe pedepse şi se aplică doar în cazurile când corectarea şi reeducarea inculpatului nu este posibilă fără izolarea lui de societate.

În conformitate cu prevederile art.90 alin.(1) Cod penal, dacă, la stabilirea pedepsei cu închisoare pe un termen de cel mult 5 ani pentru infracțiunile săvârșite cu intenție şi de cel mult 7 ani pentru infracțiunile săvârșite din imprudență, instanța de judecată, ținând cont de circumstanțele cauzei şi de persoana celui vinovat, va ajunge la concluzia că nu este rațional ca acesta să execute pedeapsa stabilită, ea poate dispune suspendarea condiționată a executării pedepsei aplicate vinovatului, indicând numaidecât în hotărâre motivele condamnării cu suspendare condiționată a executării pedepsei şi perioada de probațiune sau, după caz, termenul de probă. În acest caz, instanța de judecată dispune neexecutarea pedepsei aplicate dacă, în perioada de probațiune sau, după caz, termenul de probă pe care l-a fixat, condamnatul nu va săvârși o nouă infracțiune şi, prin respectarea condițiilor probațiunii sau, după caz, a termenului de probă, va îndreptăți încrederea ce i s-a acordat. Controlul asupra comportării celor condamnați cu suspendarea condiționată a executării pedepsei îl exercită organele competente, iar asupra comportării militarilor – comandamentul militar respectiv.

În această ordine de idei, instanța consideră că scopul educativ al pedepsei poate fi atins şi fără privarea de libertate a inculpatului ***** *****, acordându-i o șansă acestuia de a se reabilita în fața societății, pentru care fapt va suspenda condiționat executarea acestei pedepse pe o perioadă de probațiune de 2 (doi) ani.

În baza art.90 alin.(6) lit.a) și b) Cod penal, se obligă ***** ***** în perioada de probațiune să se prezinte la organul de probațiune la datele fixate de acesta și să anunțe în scris, în prealabil, despre schimbarea domiciliului.

Instanța consideră că, pedeapsa numită este corespunzătoare gradului prejudiciabil al faptei comise de inculpat și circumstanțelor cauzei, va contribui la atingerea scopurilor pedepsei penale și va fi suficientă pentru corectarea și reeducarea acestuia, în scopul prevenirii săvârșirii de noi infracțiuni, precum și pentru restabilirea echității sociale.

Instanța din materialele cauzei a reținut că, inculpatul ***** ***** s-a aflat în stare de reținere, în arest preventiv și în arest la domiciliu, începând cu data de 02.08.2022 până la 11.08.2022 ora 15:30 și de pe data de 11.08.2022 ora 15:30 până la 26.08.2022 ora 15:00.

În conformitate cu prevederile art.178 alin.(1) și (2) Cod de procedură penală „obligarea de a nu părăsi localitatea constă în îndatorirea impusă în scris bănuitului, învinuitului, inculpatului de către procuror sau, după caz, de instanța de judecată de a se afla la dispoziția organului de urmărire penală sau a instanței, de a nu părăsi localitatea, în care domiciliază permanent sau temporar, fără încuviințarea procurorului sau a instanței, de a nu se ascunde de procuror sau instanță, de a nu împiedica urmărirea penală şi judecarea cauzei, de a se prezenta la citarea organului de urmărire penală și a instanței de judecată şi de a le comunica acestora despre schimbarea domiciliului. Obligarea de a nu părăsi țara constă în îndatorirea impusă bănuitului, învinuitului, inculpatului de către procuror sau de instanța de judecată de a nu părăsi țara fără încuviințarea organului care a dispus această măsură, precum şi în îndeplinirea altor obligații prevăzute la alin.(1).

În aceste circumstanțe, instanța consideră că suntem în prezența cazului în care este o necesitate absolută de aplicare a măsurii de constrângere sub formă de obligare de a nu părăsi țara față de inculpatul ***** *****, deoarece această măsură preventivă este reală şi efectivă în cazul dat şi va asigura comportamentul respectiv al acestuia pentru executarea sentinței emise.

Acțiunea civilă

Conform prevederilor art.387 alin.(1) coroborat cu art.225 Codul de procedură penală, odată cu sentința de condamnare, instanța de judecată, apreciind dacă sunt dovedite temeiurile şi mărimea pagubei cerute de partea civilă, admite acțiunea civilă, în tot sau în parte, ori o respinge.

Art.220 alin.(2) și (3) Codul de procedură penală stabilește că normele procedurii civile și normele procesului de mediere a litigiilor civile se aplică dacă ele nu contravin principiilor procesului penal și dacă normele procesului penal nu prevăd asemenea reglementări. Hotărârea privind acțiunea civilă se adoptă în conformitate cu normele dreptului civil și ale altor domenii de drept.

Potrivit art.219 alin.(1) Codul de procedură penală coroborat cu prevederile art.1998 alin.(1) și art.2036 Codul civil, acțiunea civilă în procesul penal poate fi intentată la cererea persoanelor fizice sau juridice cărora le-au fost cauzate prejudicii materiale, morale sau, după caz, le-a fost adusă daună reputației profesionale nemijlocit prin fapta (acţiunea sau inacţiunea) interzisă de legea penală sau în legătură cu săvârșirea acesteia.

În același context, potrivit art.221 alin.(2) Codul de procedură penală, acțiunea civilă se intentează față de bănuit, învinuit, inculpat, față de o persoană necunoscută care urmează să fie trasă la răspundere sau față de persoana care poate fi responsabilă de acțiunile învinuitului, inculpatului.

Examinând chestiunea referitor la acțiunea civilă, instanța reține că, în cadrul urmăririi penale, prin ordonanțele din 16.08.2016 (f.d.25,27-28, vol.1) a fost recunoscută în calitate de parte vătămată și parte civilă *****.

La data de 06.12.2022 avocatul Tampei Tatiana în interesele părții vătămate ***** a înaintat o acțiune civilă împotriva lui ***** privind încasarea în beneficiul părții vătămate din contul inculpatului a prejudiciului material în mărime de 5 989,88 lei; a prejudiciului biologic în mărime de 100 000 lei; a prejudiciului moral în mărime de 100 000 lei și a cheltuielilor de judecată în mărime de 6000 lei-onorariul avocatului (f.d.187-192, vol.2).

În susținerea solicitărilor enumerate în acțiunea civilă, avocatul Tampei Tatiana în interesele părții vătămate ***** a invocat următoarele că, pentru restabilirea stării de sănătate***** a fost internat în Spitalul Clinic Republican, fiind încheiat un contract de prestări servicii medicale. Durata și intensitatea durerilor fizice și consecințele vătămării corporale i-au adus părții vătămate mari suferințe psihice, deplasările la spitale au fost nenumărate. Astfel fiindu-i afectată capacitatea de a vedea cu ambii ochi, iar văzul este un simț esențial pentru vitalitatea umană, prejudiciul biologic adus părții vătămate este până la momentul actual. Prejudiciul estetic a fost unul colosal și s-a concretizat prin suferința de boală determinată de pleoapa ochiului. Desfigurarea a adus urmări negative și o traumă psihologică pentru partea vătămată și membrii familiei, care erau și ei permanent antrenați în îngrijirea de sănătatea fiului lor.

În conformitate cu prevederile art.219 alin.(2) Codul de procedură penală, persoanele fizice şi juridice cărora le-a fost cauzat prejudiciu nemijlocit prin acțiunile interzise de legea

penală pot înainta o acțiune civilă privitor la despăgubire prin: restituirea în natură a obiectelor sau a contravalorii bunurilor pierdute ori nimicite în urma săvârșirii faptei interzise de legea penală; compensarea cheltuielilor pentru procurarea bunurilor pierdute ori nimicite sau restabilirea calității, aspectului comercial, precum şi repararea bunurilor deteriorate; compensarea venitului ratat în urma acțiunilor interzise de legea penală; repararea prejudiciului moral sau, după caz, a daunei aduse reputației profesionale.

Iar, art.219 alin.(4) din Codul de procedură penală, stipulează, că la evaluarea cuantumului despăgubirilor materiale ale prejudiciului moral, instanța de judecată ia în considerare suferințele fizice ale victimei, prejudiciul agrement sau estetic, pierderea speranței în viață, pierderea onoarei prin defăimare, suferințele psihice provocate de decesul rudelor apropiate etc. Caracterul şi gravitatea suferințelor psihice sau fizice le apreciază instanța de judecată, luând în considerare circumstanțele în care a fost cauzat prejudiciul, precum şi statutul social al persoanei vătămate.

Conform art.2033 alin (1) Cod civil, în cazul vătămării integrității corporale sau altei vătămări a sănătății, pe lângă repararea prejudiciului patrimonial și celui moral, se va plăti o despăgubire separată pentru însăși vătămare (prejudiciu biologic).

În temeiul art.2036 alin.(1) și (2) Codul civil, (1) în cazul în care persoanei i s-a cauzat un prejudiciu moral prin fapte ce atentează la drepturile ei personale nepatrimoniale, precum şi în alte cazuri prevăzute de lege, instanța de judecată are dreptul să oblige persoana responsabilă la reparația prejudiciului prin plata de despăgubiri. (2) Prejudiciul moral se repară indiferent de existență şi întinderea prejudiciului patrimonial.

În conformitate cu art.2037 Codul civil, (1) Mărimea despăgubirii pentru prejudiciu moral se determină de către instanța de judecată în funcție de caracterul şi gravitatea prejudiciului moral cauzat persoanei vătămate, de gradul de vinovăție a autorului prejudiciului, dacă vinovăția este o condiție a răspunderii, şi de măsura în care această despăgubire poate aduce satisfacție echitabilă persoanei vătămate. (2) Caracterul şi gravitatea prejudiciului moral le apreciază instanța de judecată, luând în considerare circumstanțele în care a fost cauzat prejudiciul, restrângerea posibilităților de viață familială şi socială, precum şi statutul social al persoanei vătămate. (3) La determinarea despăgubirii, instanța de judecată va tinde să acorde o despăgubire care, pe de o parte, are o mărime comparabilă cu cea acordată în mod obișnuit în împrejurări similare și, pe de altă parte, ia în cont particularitățile cazului.

Or, potrivit hotărârii CtEDO în cauza Tonchev vs. Bulgaria din 19 noiembrie 2009, s-a constatat că prin nesoluționarea acțiunii civile, a fost încălcat art.6 din Convenție, or, Curtea a considerat că, „...în situația în care sistemul intern permite reclamanților să introducă o acțiune civilă alăturată procesului penal, statul are obligația să se asigure că aceştia se bucură de garanțiile fundamentale prevăzute în art. 6”.

Instanța de judecată menționează, că integritatea fizică a persoanei este un atribut esențial şi un drept fundamental al persoanei, care în caz de orice vătămare corporală, din vina altor persoane, poate pretinde la o compensație bănească sau de altă natură atât prin sistemul asigurărilor sociale cât şi prin repararea prejudiciului de la cei care se fac vinovați de prejudiciul cauzat.

Raporturile juridice privind repararea prejudiciului cauzat prin vătămare a integrității corporale sau prin altă vătămare a sănătății ori prin deces se consideră că au apărut la data la care sunt întrunite toate condițiile răspunderii delictuale. La calcularea plăților lunare sau la repararea despăgubirilor apărute, dreptul la acțiuni apare la situația respectivă, fiind aplicate prevederile actelor normative în vigoare.

Legătura de cauzalitate între fapta ilicită şi prejudiciu, este prejudiciul cauzat sănătății ca rezultat a faptei ilicite. Raportul cauzal între fapta ilicită a autorului prejudiciului şi vătămarea sănătății, are ca urmare pierderea posibilității persoanei prejudiciate de a duce un mod de viață, pe care la avut până la cauzarea vătămărilor corporale, în acest sens, punându-se în pericol viața şi sănătatea persoanei.

Totodată, soluționând acțiunea civilă formulată în partea prejudiciului moral, instanța va ține cont de împrejurările în care s-a comis infracțiunea, comportamentul inculpatului după comiterea faptei şi de măsura în care această compensare poate aduce satisfacție părților vătămate, se va reține şi faptul că această sumă de bani trebuie să fie într-un cuantum rezonabil, să nu reprezinte în același timp şi o pedeapsă pentru inculpat, dar şi o sursă de îmbogățire pentru partea civilă.

Din practica judiciară constantă adoptată de instanțele de judecată se deduce că prin prejudiciu moral se înțelege suferințe psihice sau fizice cauzate prin acțiunile sau omisiunile care atentează la valorile nepatrimoniale ce aparțin persoanei din momentul nașterii sau la bunurile dobândite prin lege (viață, sănătate, demnitate și reputația profesională), prin fapte ce atentează la drepturile personale nepatrimoniale. Prejudiciile afective constau în suferințe psihice cauzate prin lezarea sentimentelor de afecțiune, care cuprind suferințele psihice determinate de pierderea persoanelor apropiate, cât și orice alte suferințe psihice similare.

Unul din criteriile orientative generale de apreciere a prejudiciului moral este criteriul echității, care exprimă că indemnizația trebuie să prezinte o justă și integrală despăgubire. În temeiul Convenției Europene pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale, acest criteriu se traduce prin necesitatea ca partea vătămată să primească o satisfacție echitabilă pentru prejudiciul moral suferit. Cuantumul despăgubirilor trebuie astfel stabilit, încât acestea să aibă efect compensatoriu și nu trebuie să constituie nici sume excesive pentru autorii daunelor și nici venituri nejustificative pentru victimele daunelor.

Privitor la solicitarea părții vătămate***** privind încasarea din contul inculpatului a prejudiciului material în mărime de 5 989,88 lei cât și a prejudiciului moral în mărime de 100 000 lei, instanța de judecată atestă că, conform recipiselor anexate la materialele cauzei se confirmă că ***** la data de 11.02.2023 și la 16.12.2023 i-a transmis lui***** suma totală de 1 500 Euro pentru repararea prejudiciului material și moral (f.d.202-203, vol.2).

Reieșind din cele menționate supra reiese că inculpatul ***** a restituit integral prejudiciul material și parțial prejudiciul moral.

În speță, potrivit raportului de expertiză medico-legală nr.3468/D din 23.11.2016, conform căruia pe corpul cet.*****s-a constatat: contuzie gravă a globului ocular drept manifestată prin plagă penetrantă sclerală cu inclavarea tunicilor, hifem, hemoftalm, plagă ruptă a pleoapei superioare, decolarea subtotală a retinei, care au fost produse în rezultatul acțiunii traumatice a unui obiect contondent dur, posibil în timpul şi circumstanțele indicate. Aceste leziuni corporale au condiționat pierderea totală a acuităţii vizuale ce este considerată ca pierderea funcției unui organ, ca urmare s-a cauzat o pierdere în volum de 35% din volumul total al capacității de muncă, conform acestui criteriu se califică ca vătămare gravă.

Instanța reține că, la acțiunea civilă au fost anexate următoarele înscrisuri: copia contractului de prestări servicii medicale și bonuri de plată (f.d.193-195,verso).

Astfel, instanța de judecată va admite parțial acțiunea civilă înaintată de avocatul Tampei Tatiana în interesele părții vătămate ***** privind încasarea prejudiciului biologic și a prejudiciului moral și va dispune încasarea de la ***** ***** în beneficiul lui***** cu titlu de prejudiciu moral-suma de 10 000 (zece mii) lei, și cu titlu de prejudiciu biologic-suma de 15

000 (cincisprezece mii) lei, sume care sânt echitabile, ce constituie o satisfacere comensurabilă și nu reprezintă un venit nejustificat pentru acesta.

Cu referire la cheltuielile pentru asistența juridică instanța de judecată ia în considerație următoarele. În conformitate cu prevederile art.94 alin.(1) Codul de procedură civilă, *instanța judecătorească obligă partea care a pierdut procesul să plătească părții care a avut câștig de cauză toate cheltuielile de judecată.*

Conform prevederilor art.96 alin.(1), (1[1]) Codul de procedură civilă, instanța judecătorească obligă partea care a pierdut procesul să compenseze părții care a avut câștig de cauză cheltuielile ei de asistenta juridică, în măsura în care acestea au fost reale, necesare şi rezonabile. Cheltuielile se compensează părții care a avut câștig de cauză dacă aceasta a fost reprezentată în judecată de un avocat.

Pentru dovada cheltuielilor suportate, prin prisma practicii CtEDO, se evidențiază necesitatea prezentării de către partea care pretinde compensarea cheltuielilor a următoarelor documente: a) dovada achitării onorariului avocatului (copii de pe dispozițiile de plată prin virament sau bonurile de plată), b) copia de pe facturile de strictă evidentă, emisă pentru clienți-persoane juridice şi în alte cazuri stabilite de legislație, c) lista detaliată a actelor și acțiunilor efectuate de avocat şi a timpului aferent acestora (cu tariful şi orarul).

Potrivit Recomandărilor privind cuantumul onorariilor avocaților şi compensarea de către instanțele de judecată a cheltuielilor de asistență juridică aprobate prin Decizia nr.2 a Consiliului Uniunii Avocaților din 30.03.2012 (în continuare Recomandări) „*la determinarea cuantumului compensației acordate, instanța de judecată, pentru a face o apreciere corectă, va mai ține cont de complexitatea cauzei, noutatea şi dificultatea problemelor juridice ridicate de speță”.*

În această ordine de idei, reținând complexitatea cauzei, aportul avocatului la soluționarea cauzei, instanța va admite pretenția dată şi va încasa de la ***** în beneficiul lui***** cheltuielile de asistență juridică în mărime de 6 000 (șase mii) lei.

Mai mult, instanța conchide că şi condamnarea inculpatului ***** în mare parte, va constitui prin sine o satisfacție echitabilă pentru prejudiciul moral și va produce mulțumire justă deplină, bazată pe echitate şi va avea valoarea unei satisfacții echitabile proporțională circumstanțelor cauzei penale. Nu în ultimul rând, conform practicii CEDO, însuși sancționarea făptuitorului - constituie în sine o satisfacție echitabilă pentru recuperarea prejudiciului moral cauzat victimei.

Cheltuielile judiciare.

În conformitate cu prevederile art.385 alin.(1) pct.14) Codul de procedură penală, la adoptarea sentinței, instanța de judecată soluționează chestiuni privind cine și în ce proporție trebuie obligat să plătească cheltuielile judiciare.

În corespundere cu prevederile art.227 Codul de procedură penală, (1) cheltuieli judiciare sunt cheltuielile suportate potrivit legii pentru asigurarea bunei desfășurări a procesului penal. (2) Cheltuielile judiciare cuprind sumele: 1) plătite sau care urmează a fi plătite martorilor, părții vătămate, reprezentanților lor, experților, specialiștilor, interpreților, traducătorilor și asistenților procedurali; 2) cheltuite pentru păstrarea, transportarea și cercetarea corpurilor delicte; 3) care urmează a fi plătite pentru acordarea asistenței juridice garantate de stat; 4) cheltuite pentru restituirea contravalorii obiectelor deteriorate sau nimicite în procesul de efectuare a expertizei judiciare sau de reconstituire a faptei; 5) cheltuite în legătură cu efectuarea acțiunilor procesuale în cauza penală. (3) Cheltuielile judiciare se plătesc din

sumele alocate de stat dacă legea nu prevede altă modalitate.

Aliniatul (3) a normei indicate este o normă generală şi nu obligă statul să suporte cheltuielile, ci să le achite la momentul necesar pentru a facilita operativitatea acțiunilor organului de urmărire penală şi pentru a nu condiționa termenul rezonabil prin încasarea cheltuielilor judiciare de la părțile în proces.

Consecutiv, art.229 Codul procedură penală stabilește că, cheltuielile judiciare sunt suportate de condamnat sau sunt trecute în contul statului. Instanța de judecată poate obliga condamnatul să recupereze cheltuielile judiciare, cu excepția sumelor plătite interpreților, traducătorilor, precum şi apărătorilor în cazul asigurării inculpatului cu avocat care acordă asistență juridică garantată de stat, atunci când aceasta o cer interesele justiției şi condamnatul nu dispune de mijloacele necesare. Achitarea cheltuielilor judiciare poate fi suportată şi de condamnatul care a fost eliberat de pedeapsă sau căruia i-a fost aplicată pedeapsă, precum şi de persoana în privința căreia urmărirea penală a fost încetată pe temeiuri de nereabilitare. Instanța poate elibera de plata cheltuielilor judiciare, total sau parțial, condamnatul sau persoana care trebuie să suporte cheltuielile judiciare în caz de insolvabilitate a acestora sau dacă plata cheltuielilor judiciare poate influența substanțial asupra situației materiale a persoanelor care se află la întreținerea lor.

Instanța de judecată notează că urmărirea şi judecarea unei cauze penale ocazionează efectuarea de cheltuieli pentru întocmirea şi transmiterea actelor de procedură, pentru administrarea probelor și conservarea mijloacelor materiale de probă, cu retribuirea apărătorilor, precum şi cu orice alte cheltuieli necesare normalei desfășurări a procesului penal. În cheltuielile ocazionate de administrarea probelor se includ şi sumele pentru retribuția cuvenită experților si interpreților pentru serviciul care l-au adus justiției.

Efectuarea cheltuielilor judiciare într-o cauză penală este provocată de săvârşirea unei infracțiuni, care impune desfășurarea urmăririi şi a judecării cauzei pentru aplicarea legii penale celui ce a comis-o; ca urmare, cheltuielile judiciare sunt imputabile inculpatului condamnat pentru săvârşirea infracțiunii, temeiul juridic fiind vinovăția sa infracțională, deoarece fără săvârşirea infracțiunii astfel de cheltuieli nu s-ar fi efectuat. Obligația inculpatului de a suporta cheltuielile judiciare este principală şi integrală; întrucât săvârşirea unei infracțiuni atrage în mod inevitabil desfășurarea urmăririi penale și a judecării cauzei, pentru a i se aplica pedeapsa infractorului, obligația de a suporta cheltuielile judiciare îi revine în principal acestuia, chiar dacă partea vătămată şi partea civilă au determinat, prin cererile lor, producerea unor cheltuieli; de asemenea, obligația de a suporta cheltuielile judiciare este integrală, incluzând toate cheltuielile necesare pentru pronunțarea unei hotărâri de condamnare de către prima instanță.

Din materialele cauzei urmează că în cadrul procesului penal s-a întocmit raportul de expertiză medico-legală nr.2227/D din 17.08.2016 (f.d.35-36, vol.1)-pentru care s-a suporat cu titlu de cheltuieli suma de 57 lei și raportul de expertiză medico-legală nr.3468/D din 23.11.2016 (f.d.38-40, vol.1)-pentru care s-a suporat cu titlu de cheltuieli suma de 57 lei, iar în total suma de 114 (una sută paisprezece) lei.

La caz, analizând natura juridică a cheltuielilor solicitate de către acuzatorul de stat, instanța de judecată constată că acestea reprezintă cheltuieli suportate în cadrul urmăririi penale în vederea acumulării probatoriului necesar pentru demonstrarea vinovăției inculpatului în comiterea infracțiunii incriminate, prin urmare instanța de judecată apreciază drept rațională stabilirea obligației de compensare a acestor cheltuieli.

Prin urmare, instanța va dispune încasarea cheltuielilor judiciare în sumă de 114 (una

sută paisprezece) lei, de la ***** în contul statului.

Prin plângerea depusă de avocatul Tampei Tatiana în interesele părții vătămate***** se solicită anularea ordonanței din 05.08.2022 privind respingerea cererii avocatului părții vătămate privind înaintarea învinuirii complete și conform prevederilor art.287 CP învinuitului *****. (f.d.149,vol.2)

Potrivit prevederilor art.297 alin.(4) Codul de procedură penală, toate cererile, plângerile și demersurile înaintate după trimiterea cauzei în judecată se soluționează de către instanța care judecă cauza.

În speță lecturând materialele cauzei penale, se reține că la data de 05.08.2022, avocatul Tampei Tatiana a înaintat o cerere prin care a solicitat punerea sub învinuire a lui ***** și în baza art.287 Cod penal.

Prin ordonanța din 05.08.2022 emisă de procurorul în Procuratura raionului Ialoveni Olesea Curarari s-a dispus de a respinge ca neîntemeiată cererea avocatului Tampei Tatiana în interesele lui***** din 05.08.2022 din motivele indicate în partea descriptivă a ordonanței și anume că: în baza Deciziei din 17.12.2020 a Colegiului Penal al Curții Supreme de Justiție privind unificarea practicii judiciare, privind calificarea acțiunilor de încălcare grosolană a ordinii publice (art.287 CP) însoțite de violență soldată cu vătămarea medie (art.152 CP), gravă a integrității corporale sau a sănătății (art.151 CP) s-a decis că în cazul în care în cadrul infracțiunii de huliganism, prevăzute la art.287 Cod penal, este aplicată violența soldată cu omorul intenționat, vătămarea intenționată gravă ori medie a integrității corporale sau a sănătății, acțiunile făptuitorului vor fi calificate, în temeiul art.145,151 sau 152 Cod penal și art.354 Cod contravențional. Or, principiul de neadmitere a sancționării duble a aceleași fapte interzice tragerea, de două ori, la răspundere penală pentru aceeași faptă.. (f.d.100,vol.2).

Reieșind din cele enunțate supra, instanța va dispune respingerea plângerii depuse avocatul Tampei Tatiana în interesele părții vătămate***** ca fiind neîntemeiată.

Dispozitivul

În conformitate cu prevederile art.70 alin.(3^1), art.79, art.80^1 alin.(1), art.90, art.219-225, art. 227-229, 389, 392-395 Codul de procedură penală al Republicii Moldova, instanța de judecată,-

h o t ă r ă ş t e:

*****, se recunoaște vinovat de comiterea infracțiunii prevăzute de art.151 alin.(1) Codul penal şi în baza normei menționate, i se stabilește pedeapsa sub formă de închisoare pe un termen de 3 (trei) ani, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis.

În temeiul art.90 Codul penal, executarea pedepsei stabilită lui ***** *****, prin prezenta sentință, se suspendă condiționat pe o perioadă de probațiune de 2 (doi) ani și nu va fi executată dacă condamnatul în perioada de probațiune nu va săvârși o nouă infracțiune şi, prin respectarea condițiilor probațiunii va îndreptăți încrederea ce i s-a acordat.

Se obligă ***** *****, în perioada de probațiune să îndeplinească următoarele:

- să se prezinte la organul de probațiune la datele fixate de acesta;
- să anunțe în scris, în prealabil, despre schimbarea domiciliului.

Condamnatul ***** *****, se obligă să se prezinte în termen de 5 (cinci) zile de la data rămânerii definitive a sentinței, la Biroul de Probațiune, în a cărui rază teritorială își are domiciliu.

Până la data când sentința va deveni definitivă, se aplică în privința lui ***** *****, măsura preventivă – obligarea de a nu părăsi țara, cu remiterea pentru executare Inspectoratului de Poliție din raza de domiciliu a inculpatului.

Termenul executării pedepsei aplicate lui ***** *****, urmează a fi calculat din data intrării în vigoare a prezentei sentințe, cu includerea în acest termen a perioadei aflării acestuia în stare de reținere, în arest preventiv și în arest la domiciliu, începând cu data de 02.08.2022 până la 11.08.2022 ora 15:30 și de pe data de 11.08.2022 ora 15:30 până la 26.08.2022 ora 15:00.

Se admite parțial acțiunea civilă înaintată de avocatul Tampei Tatiana în interesele părții vătămate***** împotriva lui ***** privind încasarea prejudiciului material, a prejudiciului biologic, a prejudiciului moral și a cheltuielilor de asistență juridică.

Se încasează de la ***** *****, a.n.*****, domiciliat în ***** în beneficiul lui*****, a.n.*****, domiciliat în ***** cu titlu de prejudiciu moral - suma de 10 000 (zece mii) lei, cu titlu de prejudiciu biologic - suma de 15 000 (cincisprezece mii) lei și cu titlu de cheltuieli de asistență juridică – suma de 6 000 (șase mii) lei.

Se încasează de la ***** *****, a.n.*****, domiciliat în *****în contul statului, cheltuielile judiciare în mărime de 114 (una sută paisprezece) lei.

Sentința este cu drept de atac în ordine de apel, în Curtea de Apel Centru, în termen de 15 zile de la pronunțare, prin intermediul Judecătoriei Hîncești (sediul Ialoveni).

Președintele ședinței,
judecătorul Svetlana Bîcu